

gaaende Undersøggelser om, i hvilket Forhold denne Forsatning kom til at stille sig til Kongerigets særlige Forsatning, hvilken man dengang fra alle Sider betragtede som Grundlaget for det hele Monarchies Forsatning, men hvilken man beklagede ikke kunde udvides til hele Monarchiet, medens man dog ønskede at beholde den i dens Grundvæsen for Kongeriget Danmark, sikket imod enhver indtrædende Eventualitet; dette var dengang den almindelige Betragtningensmaade. For at see, hvilken Sikkerhed der vandtes i denne Henseende, kom man naturligviis til at lægge fortrinlig Vægt paa Betydningen af § 2 i Indskrænkningens loven, som dengang var vedtagen 3 Gange, men med Hensyn til hvilken man skulde vide, om den skulde træde i Kraft saamtidigt med Fællesforsatningen. Om denne § 2 hedder det i Landsthingsudvalgets Betænkning: „Med mere Føje kunde det Spørgsmaal opfaates, om ikke Bestemmelsen i Udkastets § 22“ — det er den, der svarer til den nuværende § 19 i Forsatningen af 18de November, som bestemmer, hvorledes et Fællesanliggende kan tages bort fra Fællesforsatningen og føres over til den særlige Forsatning — „at alle Anliggender, der ikke „udtrykkelig“ ere erklærede for særlige, skulle være fælles, kunde gjøre nogen Forandring i § 2 af Grundlovsbestemmelsen om Grundlovens Indskrænkning eller i alt Fald udsætte dennes rette Forstaaelse for nogen Fare“. Man frygtede altsaa for, at dette Ord „udtrykkelig“ skulde kunne indskrænke Betydningen af den nævnte § 2 og udsætte den for nogen Fare, men man kom efter flere Overveielser til den Formening, at der ingen Fare var, idet der i § 2 maatte være indbefattet „de tilsvarende Forrifter i den i Grundlovsbestemmelsens § 5 paaberaabte kongelige Kundgjørelse af 28de Januar 1852 og i de særlige Forsatningslove for Slesvig og Holsteen, de forskjellige Finantslove fra den Tid af, da Adskillelsen mellem særlige og fælles Udgifter deri blev foretaget, og saa fremdeles. Det i hvert Fald uheldige Ord „udtrykkelig“ kan

saaledes ikke berettige til nogen for de særlige Anliggendes Omraade prejudicerende Fortolkning, hvilket ogsaa har fundet Anerkjendelse ved det kongelige Rescript af 29de f. M. — en Anerkjendelse, der, udtalt af Kongen i Samklang med hans Ministerium, og det forinden Fællesforsatningens Ikrafttræden, maa have den allerhøieste Betydning, og navnlig give fuld Vætyggelse med Hensyn til de vigtige Anliggender, der nærmest havde fremkaldt Betænknelighed.“ Blandt disse Anliggender, der havde fremkaldt Betænknelighed, var naturligviis ogsaa den Indskyldelse, som Fællesforsatningen kunde udøve med Hensyn til en Forandring i Forsatningen for Kongeriget. Efter saaledes at have oplyst denne Side af Sagen, kom man til nærmere at betragte Betydningen af § 22, den nuværende § 19 i Forsatningen af 18de November 1863. Om den siger man: „Større praktisk Betydning kan det derimod erholde, naar Udkastets § 22 tillægger Kongen Ret til i sit Geheimestatsraad, under de contrasignerede Ministres Ansvarlighed, at afgjøre Tvistigheder mellem Rigsraadet og de særlige Repræsentationer om, hvad der er Fælles eller Særligt. Efter strenge Retsbegreber vil det kunne paastaaes, at da Skiftet mellem begge Slags Sager for den danske Grundlovs Vedkommende er foregaaet ved Overenskomst, og da denne ingen Bestemmelser indeholder om, hvorledes de af selve Overenskomsten sig rejsende Tvivl skulle finde deres Afgjørelse, saa maa denne være forbeholdt ny Overenskomst.“ Man troede, at det egentlig Retlige var, at Spørgsmaalet skulde afgjøres mellem de forskjellige Repræsentationer, men derpaa hedder det endvidere: „Det kan derfor være tvivlsomt, hvilken retlig Betydning en efter Udkastets § 22 stedsfunden Afgjørelse har ligeoverfor den danske Grundlov og den danske Rigsdag.“ Der er Ingen, som tvivler om, hvilken Betydning den har ligeoverfor Monarchiet; derimod kan der vel være Tvivl om, hvilken Betydning den har ligeoverfor den danske Grundlov. Det hedder fremdeles: „Det tør imid-